

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **S., a.s., C., B.**, IČO: X. proti žalovanému: **C., a.s., A., V., B.**, IČO: X., zast. JUDr. K.Č., advokátkou so sídlom Š., B., **o zaplatenie 83 483,52 eur (2 515 024,50,-- Sk)**, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. marca 2008, č.k. 3 Cb 406/2000-157, takto

r o z h o d o l:

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 19. marca 2008, č.k. 3 Cb 406/2000-157 sa **z r u š u j e** a vec sa vracia tomuto na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 19. marca 2008, č.k. 3 Cb 406/2000-157 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 83 483,52 eur (2 515 024,50,-- Sk), úrok 13% zo sumy 83 483,52 eur (2 515 024,50,-- Sk) ku dňu 30. septembra 1999 predstavujúci sumu 42 245,54 eur (1 272 689,20,-- Sk) a úrok vo výške 13% zo sumy 83 483,52 eur (2 515 024,50,-- Sk) od 1. októbra 1999 až do zaplatenia a zároveň uložil žalovanému nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 1 634,-- Sk.

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že právny predchodca žalobcu K., š.p.ú., C., B. žalobou z 12. decembra 1999 žiadal, aby súd rozhodnutím uložil povinnosť žalovanému zaplatiť mu 83 483,52 eur (2 515 024,50,-- Sk) istiny úveru a dlžné úroky 13% k 30. septembru 1999 v sume 42 245,54 eur (1 272 689,20,-- Sk) a 13% úrok zo sumy 83 483,52 eur (2 515 024,50,-- Sk) od 1. októbra 1999 až do zaplatenia, ako aj nahradiť mu trovy konania.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní zistil, že z úverovej zmluvy č. 70/1990, uzatvorenej 22. decembra 1990 je nepochybné, že V. - mesto a C.B. ju uzatvorili podľa § 382 a/ HZ a zásad bankovej menovej politiky od roku 1990. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 14 mil. Kčs, pričom C.B. sa zaviazal poskytnutý úver splatiť do 27. decembra 1997. Úver mal byť poskytnutý dňa 27. decembra 1990 jednorázovo s účinnosťou úročenia od 28. decembra 1990. C.B. a V. - mesto požiadali K.P., aby prevzala časť pohľadávky V. - mesto voči C.B.. Predmetnú žiadosť z 22. februára 1991 potvrdila K.P. prevzatím pohľadávky zo 6. augusta 1991 s tým, že pohľadávku prevzala dňom 1. júla 1991.

C.B. na základe schváleného privatizačného projektu bol zrušený bez likvidácie a jeho majetok, práva, povinnosti a záväzky prešli na právnych nástupcov: C.B. a C.M..

Z delimitačného protokolu uzatvoreného medzi právnymi nástupcami je zrejmé, že na žalovaného prešla časť záväzku z úveru na trvalo sa obracajúce zásoby v podiele, ktorý predstavuje sumu 5 164 600,-- Sk.

V súvislosti s rozdelením ČSFR na nové peňažné ústavy, boli po 1. januári 1993 prevedené práva a záväzky z F.P. tak, že dňom 1. januára 1993 sa veriteľom voči C., a.s. stala K., š.p.ú. Táto skutočnosť vyplýva zo zmluvy o postúpení pohľadávok a prevzatí záväzkov z 8. februára 1993.

Na základe žiadosti žalovaného o reštrukturalizáciu úveru, K., š.p.ú. odsúhlasila reštrukturalizáciu splátkového kalendára za podmienok spísania notárskej zápisnice o vyhlásení povinnej osoby dňa 8. októbra 1998 a uhradenia prvej splátky - nedoplatku úrokov vo výške 30 000,-- Sk pred podpisom zmluvy o reštrukturalizácii. K., š.p.ú. požiadala o doplnenie podkladov, na čo žalovaný nereagoval.

Na základe rozhodnutia MF SR z 24. januára 2002 bola K., š.p.ú. zrušená bez likvidácie dňom 31. januára 2002. Jej majetok so všetkými právami a záväzkami prešiel dňa

22. januára 2002 na F., ktorý týmto dňom uskutočnil priamy predaj podniku kupujúcemu S.B..

Súd prvého stupňa posudzoval právny vzťah medzi účastníkmi konania podľa Hospodárskeho zákonníka.

Žalovaný namietal premlčanie.

Súd prvého stupňa považoval žiadosť o prevzatie pohľadávky z 22. februára 1991 za uznanie záväzku (§ 132 HZ), a preto s poukazom na ust. § 131b ods. 6 HZ v spojení s § 763 ods. 1 Obch. zákonníka nárok žalobcu nie je premlčaný.

Prvostupňový súd konštatoval, že úrok z omeškania 13% ročne zodpovedá výške, ktorú právny predchodca žalobcu požadoval v potvrdení o prevzatí pohľadávky z úverov na TOZ zo 6. augusta 1991.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal ich náhradu úspešnému účastníkovi, t.j. žalobcovi.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca len do trov konania a žalovaný proti rozsudku v celej jeho výrokovej časti. Obaja odvolatelia podali odvolanie v zákonom stanovenej lehote.

Žalobca odvolaním napadol rozsudok súdu prvého stupňa v časti trov konania a navrhol, aby odvolací súd vydal uznesenie, ktorým napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach čo do časti nepriznaných trov konania zmení tak, že žalovaného zaviazže na náhradu trov konania v celkovej výške 102 234,-- Sk, resp. vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca si v konaní uplatnil trovy konania aj za zaplatený súdny poplatok vo výške 100 600,-- Sk, ktoré zrejme súd prvého stupňa nedopatrením, resp. omylom žalobcovi nepriznal.

Žalovaný v odvolaní navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietne a uloží žalobcovi povinnosť uhradiť žalovanému trovy konania z týchto dôvodov:

Žalovaný v konaní na súde prvého stupňa vzniesol námietku premlčania voči nároku žalobcu. Má za to, že žiadosť spoločnosti C.B. o prevzatí pohľadávky z úverov na TOZ z 22. februára 1991, adresovanú K.P. nie je možné považovať za uznanie záväzku, keďže v danom čase mohlo dôjsť k uznaniu záväzku spoločnosťou C.B. výlučne voči V. - mesto, no k takémuto prejavu nedošlo.

Za uznanie záväzku žalovaného voči žalobcovi nemožno považovať ani žiadosť žalovaného o reštrukturalizáciu úveru z 1. júna 1998, adresovanú právnenému predchodcovi žalobcu. Tento právny úkon nespĺňa základné náležitosti uznania záväzku, ale ani základné náležitosti platného právneho úkonu, ako je určitosť a zrozumiteľnosť.

Súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil dôkaz predložený žalobcom a taktiež sa nevysporiadal s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

Žalobca sa písomne vyjadril k odvolaniu žalovaného a uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za vecne správny, a preto navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil.

Odvolacie dôvody uvedené v odvolaní žalobca považuje za právne irelevantné a ničím nepodložené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu a žalovaného podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k názoru, že v prejednávanej veci nie sú splnené podmienky na potvrdenie, resp. zmenu napadnutého rozhodnutia.

Žalobca žalobou došlou na súd I. stupňa 20. decembra 1999 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 2 515 024,50,-- Sk s prísl. z titulu nesplateného úveru na trvalo sa obracajúce zásoby (ďalej len TOZ).

Žalobca predložil úverovú zmluvu č. 7/1990 z 2. apríla 1990, ktorá bola uzatvorená medzi V. - mesto a C.B.. Predmetom tejto zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 18 317 000,-- Sk na trvalo sa obracajúce zásoby. Bola uzatvorená na dobu určitú, t.j. do 31.12.1990.

Ďalej predložil úverovú zmluvu č. 70/90 z 22. decembra 1990, uzatvorenú medzi V. - mesto a C.B..

Predmetom tejto zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 14 000 000,-- Sk ako dlhodobý úver na obežné prostriedky. Zmluva bola uzatvorená na dobu určitú, t.j. do 27. decembra 1997.

Zo žiadosti o prevzatie pohľadávky z úverov na TOZ vystavenej a podpísanej 22. februára 1991 (č.l. 4) vyplýva, že C.B. žiada K.P., aby táto prevzala pohľadávky banky v rozsahu 14 mil. Kčs. Teda žiada o prevzatie pohľadávky z úveru na TOZ

Aj z potvrdenia o prevzatí pohľadávky z úveru na TOZ (č.l. 5 a 6) vyplýva, že K.P. preberá pohľadávku z úveru na TOZ za stanovených podmienok.

Prvostupňový súd postupoval správne, keď predmet sporu posudzoval podľa Hospodárskeho zákonníka.

Pochybil pri skúmaní námietky premlčania, vznesenej žalovaným (§ 132 HZ). Podľa ust. § 132 ak povinná organizácia čo do dôvodu a rozsahu uzná písomne svoj záväzok, hoci aj premlčaný, predpokladá sa, že v rozsahu uznania záväzok v čase uznania trvá.

Žiadosť o prevzatie pohľadávky z 22. februára 1991 „uznáva“ pohľadávky V.B. z úveru na TOZ, pričom právny predchodca do spisu doloženú úverovú zmluvu č. 70/1990 z 22. decembra 1990 uzatvoril na poskytnutie obežných prostriedkov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.).

Bude preto úlohou súdu prvého stupňa, aby v novom konaní sa zaoberal aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu, ako aj preskúmal podľa ust. § 132 HZ doklady, z ktorých žalobca vyvodil uznanie záväzku žalovaným, a to vo vzťahu k žalobe a úverovej zmluve č. 70/1990 z 22. decembra 1990, ktorou bol právnenému predchodcovi žalovaného poskytnutý dlhodobý úver na obežné prostriedky a znova vo veci rozhodol, a to aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 16. marca 2009

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.